

Deutsch Sámuelné És Deutsch László

1911-ben készült a kép. A baba Laci, a férjemnek, Deutsch Gyulának a bátyja, az édesanyja tartja. Laci 1910-ben született Szászrégenben, és azt hiszem, ott készült a fénykép. ?Ilon és Henriknek? -- ez van a kép hátára írva, Mestitz Ilonának és Henriknek, a bútorgyárosnak küldték. Mestitz Ilona és Gyula édesanyja testvérek voltak. A Mestitz családtól került vissza a kép. A férjem édesanyja leánykori nevén László Margit. 1889-ben született. A család Szászrégenben is és itt, Marosvásárhelyen is lakott. Jómódú emberek voltak, Szászrégenben volt egy textilkereskedésük, az 1880-as évek végén alapították a Gyula nagyszülei. Egy időben itt is volt, Marosvásárhelyen egy

üzletük. A fióküzlet -- a főtéren, a Posta utca sarkán, ahol most a Bernády-szobor van -- sokkal később alakult, és hamar vége lett, mert olyan üzletvezető került, aki nem tudta rendesen vezetni az üzletet. Úgy tudom, hogy kóser háztartást vezettek, és ők se az ortodox részhez tartoztak, hanem a neológokhoz. Az ünnepeket ők is megtartották. A Gyula családja, azt hiszem, szombatoként eljárt a templomba. Nem tudom, pontosan hányban, visszaköltöztek a szülők Szászrégenbe. Azt mondta Gyula, hogy gyönyörű hosszú haja volt az édesanyjának, és nem vágatta le, végig hosszú haja volt. Itt kontyban van, azért nem látszik -- ha kibontotta, a derekán alul ért. Annyit tudok az édesanyjáról, hogy szép magas, derék nő volt. Szénaasztmája volt. Tavasszal és aratáskor mindig betegeskedett egy kicsit. Temesváron járt iskolába, egy katolikus zárdába. Négy polgárija volt, ami most a nyolc osztálynak felelne meg, de olyan nevelést és komoly tudást kaptak, hogy felért a mostani érettségivel. Nagyon szépen beszélt németül és franciául. Abban az időben kézimunkázni és háztartást vezetni is tanítottak, az is fontos volt. Zenei tudást is kapott, de inkább elméletit. Egy kicsit zongorázott, de nem magas szinten, amennyit ott tanultak. Nagyon dicsérte Gyula, hogy milyen gyönyörű volt a kézírása. Mesélte Gyula, hogy a nagymama is ott élt velük Szászrégenben, most már pontosan nem tudom, hogy az apai vagy az anyai nagymama volt-e. Volt egy román család -- vevőjük volt, azt hiszem, az üzletben, onnan volt az ismeretség --, akik egy nagyon eldugott helyen laktak egy közeli faluban, s a deportáláskor el akarták bújtatni a Gyula szüleit, de a nagymamát nem vállalták. A szülők aztán nem egyeztek bele, mert nem akarták a nagymamát magára hagyni, és így szegények otthon maradtak. Mind a hármat eldeportálták, apa, mama s a nagymama is gázkamrába került. Ha beleegyeznek, akkor a szülők megmenekülhettek volna, mert egy olyan eldugott helyen volt, ahol semmi nyoma nem volt a háborúnak, se német, se orosz, senki nem ment arrafele. Gyulát a háború után ismertem meg, a szülők nem jöttek vissza Auschwitzból, úgyhogy őket nem ismertem.